



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupen JUDr. Juditou Jakubčikovou, advokátkou se sídlem Krameriova 139, Klatovy, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Plzni**, se sídlem Radobyčická 12, Plzeň 3, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **M. B.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2013, č. j. 57 A 56/2011 – 48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 29. 3. 2013, č. j. 57 A 56/2011 – 48, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Plzni (dále jen „inspektorát“) ze dne 27. 4. 2011, č. j. ZKI-O-10/93/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Plzeňský Kraj, Katastrální pracoviště Klatovy ze dne 14. 2. 2011, č. j. OR-179/2010-404, jímž bylo rozhodnuto tak, že nesouhlasu s neprovedením opravy chyby v katastru nemovitostí se nevyhovuje, neboť se nejedná o chybu v katastrálním operátu podle ust. § 8 zákona č. 344/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že podle ust. § 8 odst. 1 katastrálního zákona opraví katastrální úřad na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. S odkazem na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 – 134, dospěl krajský soud k závěru, že stěžovatel nemohl být v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu úspěšný. K vyhlášení platnosti obnoveného katastrálního operátu

v katastrálním území D. u K. došlo dne 11. 10. 1996, tj. poté, co byl nový soubor popisných a geodetických informací (SPI a SGI) vyložen k veřejnému nahlédnutí ve smyslu ust. § 16 a § 17 katastrálního zákona. Námitkové řízení probíhalo od 24. 7. do 26. 8. 1996 na Obecním úřadu v D. Pokud tedy stěžovatel brojil svým návrhem po více jak 13 letech proti zákresu průběhu vlastnických hranic, který byl výsledkem obnovy katastrálního operátu, učinil tak opožděně. Podle ust. § 17 odst. 2 katastrálního zákona totiž dnem vyhlášení platnosti obnoveného katastrálního operátu se dosavadní katastrální operát stává neplatný, a nadále se používá obnovený katastrální operát. Námitku proti průběhu vlastnických hranic tak mohl stěžovatel, resp. jeho právní předchůdce, uplatnit naposledy v námitkovém řízení. Správní orgány rovněž nepochybily, když za závazný považovaly stav založený obnovou katastrálního operátu, neboť stěžovatel nepředložil žádnou relevantní listinu, která by dokazovala, že jeho vlastnická hranice má být zakreslena jiným způsobem. Současně krajský soud nepovažoval za splněnou jednu z podmínek nezbytných pro postup podle ust. § 8 katastrálního zákona, a to, že vlastníci hraničících pozemků průběh hranice nezpochybnují. Podle vyjádření osoby zúčastněné na řízení totiž průběh vlastnických hranic není skutečností nespornou. Krajský soud dále uvedl, že podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Není přitom povinností ani právem soudu dohledávat skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Podaná žaloba je však z větší části prostým opisem dosavadních stěžovatelových podání a popisem průběhu řízení a rekcí správních orgánů. Teprve na str. 12 a 13 stěžovatel uvedl komplexně svoje námitky proti napadenému správnímu rozhodnutí. Jako nedůvodnou krajský soud vyhodnotil námitku, že je napadené rozhodnutí nesrozumitelné, nevykonatelné či dokonce nicotné pro nesprávnost svého výroku. Vzhledem k tomu, že inspektorát neshledal odvolání důvodné, rozhodl v souladu s ust. § 90 odst. 5 věta první zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když zamítl stěžovatelovo odvolání a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Rovněž jako nedůvodnou hodnotil krajský soud i žalobní námitku vůči výroku prvoinstančního rozhodnutí. Podle ust. § 68 odst. 2 věta první správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení. Z obsahu výroku prvoinstančního rozhodnutí je zcela zřejmé, jak byla vyřešena otázka, která byla předmětem řízení. Za nesprávné považoval krajský soud také tvrzení stěžovatele, že *„přišel celkem téměř o 172 m² ze svých parcel“*. Pokud by stávající obsah zápisů v katastru nemovitostí neodpovídal skutečnosti, nedochází v žádném případě k jakémusi „vyvlastnění“ stěžovatelova majetku. Stěžovateli totiž nic nebrání, aby se při splnění zákonných podmínek v občanském soudním řízení domáhal určení sporných hranic pozemků. Podle krajského soudu se inspektorát v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, co je podkladem stávajícího stavu. Tvrzení stěžovatele, že *„není jasné, proč byl připraven o svůj majetek, kdy se tak stalo a na základě jakých skutečností“*, shledal krajský soud v příkrém rozporu s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nedůvodné je podle krajského soudu i tvrzení, že *„i když odvolací správní orgán přípouští údajnou toleranci 124 m², neuvádí, jak tuto toleranci dovodit“*. Inspektorát totiž v napadeném rozhodnutí zcela jasným způsobem vyložil, že rozdíl ve výměře předmětných parcel je způsoben přesnějším (matematickým) výpočtem výměry ze souřadnic lomových bodů parcel, oproti dříve používanému grafickému způsobu, přičemž mezní odchylky ve výměře překročeny nebyly (s odkazem na bod 14.9 přílohy k vyhlášce č. 26/2007 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Stejně tak je podle krajského soudu nedůvodná žalobní námitka, že inspektorát nevysvětlil, proč nebyly provedeny všechny důkazy navržené stěžovatelem. S prvním důkazním návrhem se totiž vypořádal již prvoinstanční správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí, když uvedl, že pravost podpisu právního předchůdce stěžovatele mu nepřísluší zkoumat a nemůže ani vyvozovat z případného falešného podpisu důsledky vyplývající pro obnovený operát. V těchto věcech je kompetentní pouze soud v občanskoprávním řízení. Co se týče druhého důkazního návrhu (ustanovení znalce k posouzení výměr a zákresu dotčených parcel) inspektorát v odůvodnění napadeného rozhodnutí

pokračování

konstatoval, že podle platné právní úpravy ustanoví správní orgán znalce, pokud rozhodnutí ve věci závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají. Ve správním řízení lze znalecké posudky vyžadovat pouze výjimečně a za určitých podmínek, které v posuzovaném případě nenastaly. Správní orgán totiž v posuzované věci odborné znalosti měl, neboť se jednalo o samotnou podstatu jeho činnosti (§ 3 zákona č. 200/1994 Sb., o zeměměřictví a o změně a doplnění některých zákonů souvisejících s jeho zavedením, ve znění pozdějších předpisů). Podle krajského soudu tedy žádný ze stěžovatelem navržených důkazů nebyl způsobilý cokoli změnit na závěrech správních orgánů, a ani závěrech krajského soudu.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti nejdříve zrekapituloval obsah svých dosavadních podání, přičemž popsal průběh správního řízení a rekce správních orgánů. Následně stěžovatel namítal, že pokud krajský soud dovodil, že předmětem žaloby byla otázka opravy chyby v katastru nemovitostí způsobené zřejmým omylem při obnově katastru, jedná se o nesprávný závěr. V daném případě se totiž nejednalo ani o obnovu katastru a ani o zřejmý omyl, neboť ze strany správních orgánů došlo k cílenému a nezákonnému zkrácení stěžovatele na jeho právech odebráním cca 172 m² jeho pozemku. Obnova katastru jistě není o tom, že by měl být stěžovatel bezdůvodně a nezákonně zbaven svých vlastnických práv. Odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 – 134, považoval stěžovatel za nepřipadný. Není pravdou ani to, že by brojil proti špatnému zákresu vlastnických hranic opožděně. Stěžovatel rovněž vyjádřil nesouhlas s tím, že by měl v dané věci o spornosti průběhu hranice mezi vlastníky s konečnou platností rozhodnout soud v nalézacím řízení. Chybu v zákresu učinil správní orgán I. stupně, v této nesprávnosti ho podpořil i správní orgán II. stupně, a tudíž měl o žalobě rozhodnout skutečně krajský soud. Dále stěžovatel vyjádřil své přesvědčení, že žalobní body vytkl tak, jak měl. Krajský soud tudíž neměl, a ani nemusel, dohledávat skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Nadto si krajský soud v odůvodnění rozsudku rozporuje, když uzavřel, že „*neshledal žádný ze stěžovatelem uvedených žalobních bodů důvodným*“, avšak již dříve konstatoval, že „*stěžovatel neformuloval žalobní body tak, jak měl*“. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel zdůraznil, že důkazy navrhl proto, aby byl zjištěn skutečný stav věci, přičemž správní orgány žádné důkazy neprovedly a ani neodůvodnily, proč se tak stalo. Z výše uvedených důvodů proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Inspektorát ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel v četných podáních opakovaně žádal o opravu zákresu pozemků v jeho vlastnictví. Reagovat na kasační stížnost pak bylo velice obtížné, neboť je značně chaotická, obsahuje řadu prepisů, nepodložených tvrzení a neurčitých odkazů. Inspektorát proto odkázal na obsah napadeného správního rozhodnutí, jakož i na své vyjádření k žalobě, v nichž se opakovaně zabýval vytykaným neprovedením důkazů (tj. znaleckých posudků), rozdílností výměr a zákresu řešených pozemků i způsobem vzniku stávající katastrální mapy. V průběhu správního řízení požadoval stěžovatel provedení zaměření skutečného stavu v terénu. Výsledek takového měření by však nemohl mít vliv na výsledek řízení o opravě chyby, což potvrzuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 7 As 71/2008 – 48, když nelze považovat za chybu nesoulad mezi zákresem v katastrální mapě a skutečností. Z kasační stížnosti lze dovodit, že stěžovatel zpochybňuje samotnou existenci obnovy operátu novým mapováním. Přitom opakovaně uvedl, že byl správními orgány zkrácen na vlastnickém právu, kdy novým zaměřením došlo k situaci, že se jeho „*kolna ocitla na cizím pozemku*“. Na základě této domněnky se pak stěžovatel snaží cestou opravy chyby v katastrálním operátu řešit sousedský spor. S ohledem na výše uvedené inspektorát navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel v úvodu a v závěru kasační stížnosti uvedl, že ji podává mimo jiné z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Z obsahu kasační stížnosti však není vůbec zřejmé, v čem je podle stěžovatele napadený rozsudek nepřezkoumatelný, zda nepřezkoumatelnost spočívá v jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pouhý odkaz na ustanovení zákona nelze považovat za řádný stížní bod, neboť je zcela obecným tvrzením, ze kterého není patrné, v jakém směru a jakých konkrétních pochybení se měl krajský soud dopustit. Nejvyšší správní soud se otázkou konkretizace stížních námitek zabýval již v celé řadě svých rozhodnutí. Například v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74, vyslovil, že „není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil“. Nejvyšší správní soud se proto nepřezkoumatelností napadeného rozsudku nemohl zabývat.

Dále stěžovatel namítal, že byl správními orgány cíleně a nezákonně zkrácen na svých vlastnických právech, přičemž klíčovou právní otázkou v daném případě bylo, zda lze hranici pozemku, která je podle stěžovatelova tvrzení nesprávně zakreslena, opravit postupem podle ust. § 8 odst. 1 katastrálního zákona. Podle citovaného ustanovení katastrální úřad opraví na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného, nebo i bez návrhu, chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Katastrální úřad tedy opraví pouze takové údaje katastru, které jsou chybné v důsledku skutečností taxativně v zákoně uvedených. V daném případě, s ohledem na tvrzení stěžovatele, přichází v úvahu pouze oprava podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Otázkou opravy chybných údajů katastru se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 187/2012 - 31, v němž k důvodům opravy ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona uvedl: „Je potřeba zdůraznit, že omyl ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona musí být zřejmý, tj. jednoznačně seznatelný. Postupem podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona nelze napravit jakýkoliv nesoulad mezi evidovanými údaji a skutečností. Pokud subjekt namítá existenci chyby, která je nejasná nebo sporná, může se ochrany svých práv domoci především u civilních soudů, například cestou žaloby na určení existence jím tvrzeného práva [ust. § 80 písm. c) o. s. ř.]. Závěr o tom, že tvrzená chyba v údajích evidovaných v katastru nemovitostí není zřejmým omylem, tedy sám o sobě nemůže být považován za odmítnutí spravedlnosti. Subjekt dotčený touto chybou má vždy otevřenu cestu, jak se u soudu domoci věcného přezkumu toho, zda mu dané právo svědčí či nikoliv. Je přitom na něm, aby správně vyhodnotil, pro který procesní postup jsou splněny zákonné podmínky.“ Dále v rozsudku ze dne 24. 4. 2013, č. j. 7 As 131/2012 - 32, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „(ř)ízení o opravě chyb v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Opravou má být pouze dosaženo souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji. Katastrální úřad tak posuzuje toliko soulad zakreslení hranice v katastrální mapě s podklady, které má k dispozici, a za stav katastru a v něm uvedené údaje odpovídá.“ Předpokladem opravy chybného údaje katastru podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona je tedy existence rozporu mezi údaji katastru a listinami založenými ve sbírce listin. Zápis v katastru je podmíněn jednak existencí listiny, jednak tím, že tato listina má určitý obsah a že z jejího obsahu vyplývá závěr o existenci či neexistenci určitých práv nebo povinností vztahujících se k nemovitosti. Katastrální úřad se sice nevyhne vedle ověření, že určitá listina existuje a splňuje předepsané formální a obsahové náležitosti, také v určité míře i její interpretaci, tedy vyvození, jaká práva nebo povinnosti z listiny

pokračování

vyplývají, avšak při opravě chybného údaje katastru nemůže vybočit ze své evidenční role a při rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. Proto katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 90/2012 - 65). Z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je přitom zřejmé, že se správní orgány stávajícím zákresem vlastnické hranice v katastru podrobně zabývaly, když uvedly, co bylo podkladem pro nynější stav a zároveň vyhodnotily, že neexistují důvodné pochybnosti svědčící o rozporu mezi údaji katastru a listinami založenými ve sbírce listin. Jestliže stěžovatel tvrdil, že mu bylo bezdůvodně odebráno cca 172 m² pozemku, inspektorát v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně ozřejmil důvody, pro které došlo k rozdílu v údajích o výměrách dotčených parcel, když uvedl, že „[v]ýměra je evidována s přesností danou metodami, kterými byla zjištěna, vzhledem k technickému vývoji rozdílným měřickými metodám nelze evidovanou výměru považovat za konstantní. Žádost o to, aby v KN byl obnoven údaj o výměře st.p.č. 62 na 339 m² (podle identifikace z roku 1973), není možné vyhovět, neboť tento pozemek je v KN nyní evidován na LV 199 jako st.p.č. 62 s výměrou 318 m² a st.p.č. 280 s výměrou 13 m², tedy celkově 331 m². Rozdíl 8 m² není způsoben „odnětím“ nějaké části tohoto pozemku, ale novým výpočtem výměry ze souřadnic lomových bodů, tedy přesnějším způsobem (dříve byla výměra zjišťována graficky z mapy). Ohledně žádosti, aby byl v KN evidován u p.p.č. 118 údaj o výměře 630 m² podle kupní smlouvy a geometrického plánu z roku 1995 zjistil ZKI v Plzni, že nikdy nedošlo k úplné realizaci tohoto plánu, pozemek p.č. 1165/8 zůstal evidován ve vlastnictví B. R. jako samostatná parcela a byl následně darovací smlouvou převeden do vlastnictví V. K. Přestože pozemek p.č. 1165/8 nebyl sloučen do p.p.č. 118, jak je v geometrickém plánu navrhováno, je tímto geometrickým plánem č. 247-75/95 dané geometrické určení stávající p.p.č. 118 a stávající mapa katastru nemovitostí mu odpovídá. Podle tohoto plánu měla nová p.p.č. 118 zahrnovat původní parcely pozemkového katastru č. 118 o výměře 99 m² a p.č.120 o výměře 104 m² a část odkoupenou od obce o výměře 345 m² a pozemek p.č. 1165/8 o výměře 82 m². Jak již bylo uvedeno, pozemek p.č. 1165/8 zůstal evidován jako samostatná parcela, a je tak třeba zohlednit, že výměra p.p.č. 118 mohla mít bez tohoto „dílu“ pouze 548 m², nyní je v KN evidována s výměrou 491 m². Vzhledem k tomu, že zůstalo zachováno původní geometrické určení, je jednoznačným závěrem, že rozdíl ve výměře (57 m²) je opět způsoben přesnějším (matematickým) výpočtem výměry ze souřadnic lomových bodů parcel, oproti dříve používanému grafickému způsobu. Závěrem je vhodné uvést, že katastrální vyhláška č.26/2007 Sb., v platném znění, v příloze č. 14.9 připouští mezní odchylku ve výměře u st.p.č.62 celých 57 m² a u p.p.č.118 až 67 m², mezní odchylky ve výměře tedy překročeny nejsou“.

Pokud tedy stěžovatel nesouhlasí se zákresem vlastnické hranice v katastrální mapě, nelze tuto hranici, která byla platně vyhlášena v roce 1996, měnit postupem podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, neboť pro jeho aplikaci nejsou splněny zákonné podmínky.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval stížními námitkami, v nichž stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, že brojil proti špatnému zákresu vlastnických hranic opožděně a že by měl v dané věci o sporném průběhu hranice mezi vlastníky rozhodnout soud v nalézacím řízení. Podle obsahu správního spisu došlo v k. ú. D. u K. k vyhlášení platnosti obnoveného katastrálního operátu dne 11. 10. 1996, tedy poté, co byl nový soubor popisných a geodetických informací (SPI a SGI) vyložen k veřejnému nahlédnutí. Námitkové řízení probíhalo od 24. 7. 1996 do 26. 8. 1996 na Obecním úřadu v D. Je tedy nesporné, že vlastníci dotčených pozemků měli možnost proti obnovenému operátu podávat námitky ve smyslu ust. § 16 katastrálního zákona. Právní předchůdkyně stěžovatele však žádné námitky nepodala. Nadto je třeba zdůraznit, že souhlas s výsledkem provedeného místního šetření, resp. s výsledkem měřických prací, a s vyznačením průběhu hranic pozemku vyjádřila podpisem na soupisu nemovitostí č. 139, který byl nedílnou součástí náčrtu o místním šetření č. 139. Závěr krajského soudu, že proti průběhu vlastnických hranic mohl stěžovatel, resp. jeho právní předchůdkyně, účinně brojit v námitkovém řízení, tak není nezákonný. V této souvislosti lze odkázat na

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 – 134, v němž byl vysloven závěr, že „*k opravě chyby v katastru nemovitostí podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona spočívající v nesprávně zakreslené vlastnické hranici může katastrální úřad přistoupit jen tehdy, byla-li hranice zakreslena v důsledku zřejmého omylu pracovníka katastru v rozporu s podkladovou listinou a současně vlastníci hraničících pozemků průběh hranice nepochybněji a v minulosti jej neměnili. Uvedené podmínky přitom musí být splněny kumulativně. Pokud by byl průběh hranice mezi vlastníky sporný, je o něm s konečnou platností oprávněn rozhodnout jen soud v nalézacím řízení k návrhu některého z vlastníků; katastrální úřad však v takovém případě opravu chyby provést nemůže.*“ Stěžovatel v dané věci žádnou listinu, která by po vyhlášení platnosti obnoveného katastrálního operátu závazně řešila průběh vlastnických hranic, nepředložil. Z vyjádření osoby zúčastněné na řízení zároveň vyplývá, že průběh vlastnických hranic není skutečností nespornou. K řešení této soukromoprávní otázky tudíž není v žádném případě oprávněn správní orgán v řízení o opravě chybného údaje katastru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 90/2012 - 65).

Odkázal-li krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 – 134, jsou závěry v něm vyslovené jednak v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a jednak je tento odkaz zcela přílehlavý, neboť poskytuje komplexní výklad, za jakých podmínek může katastrální úřad opravit chybný údaj katastru podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona spočívající v nesprávně zakreslené vlastnické hranici.

Ke stížní námitce týkající se formulace žalobních bodů a s tím souvisejícího rozporu v odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud předně poukazuje na ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (ust. § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Pouze v mezích žalobních bodů je soud povinen podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004, „*[s]oud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů*“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, dospěl k závěru, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobceho advokáta*“. Stěžovatel však v žalobě, nejprve obsáhle na str. 3 až 11 rekapituloval obsah svých dosavadních podání a popisoval průběh správního řízení a „*[t]eprve na straně 12 a 13 žaloby žalobce vznesl komplexně svoje námitky proti napadenému rozhodnutí*.“ jak také správně uvedl krajský soud. Tudíž oprávněně poukázal na to, že není jeho povinností ani právem v textu žaloby dohledávat místo stěžovatele skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí a zabýval se jen námitkami obsaženými na str. 12 a 13. Nejvyšší správní soud tak neshledal ani tuto stížní námitku důvodnou.

Pokud stěžovatel v závěru kasační stížnosti uvedl „*[n]utno podotknout, že pokud byly navrženy důkazy, byly navrženy proto, aby byl zjištěn skutkový stav věci tak, jak se skutečně stal a ne tak, jak jej popisoval správní orgán prvního stupně i druhého stupně, který žádné důkazy neprovedl, aniž by řádně odůvodnil, proč se tak stalo*“, pak Nejvyšší správní soud považuje za nutné opětovně poukázat na rozsudek ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004. V daném případě se o řádně uplatněnou stížní námitku nejedná, neboť šlo o zcela obecné stěžovatelovo tvrzení bez jakékoliv konkretizace a právní argumentace. Nejvyšší správní soud není povolán k tomu, aby dohledával či domýšlel, které důkazy měl stěžovatel na mysli, a proto se tímto jeho tvrzením nemohl zabývat.

pokračování

S ohledem na výše uvedené není rozsudek krajského soudu nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a inspektorátu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení nemá podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 28. srpna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu